Lieta Nr. C27152112
Nr. CA-2740-13/7

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 9.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese I.Jēkabsone,

tiesneši S.Sēbriņa, G.Ungurs

ar tiesas sēdes sekretāru E.Rokjāni,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu AS „NORVIK BANKA" prasībā pret /pers. B/ par parāda piedziņu sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 17.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2008.gada 29.janvārī starp AS „NORVIK BANKA" un /pers. B/ noslēgts aizdevuma līgums Nr. Z-5484/2008, saskaņā ar kuru prasītāja uz laiku līdz 2012.gada 1.augustam piešķīrusi atbildētājai aizdevumu EUR 6750 automašīnas INFINITI QX4 iegādes refinansēšanai. No aizdevuma līguma izrietošo saistību izpildes nodrošinājumam atbildētāja ieķīlājusi par labu prasītājai minēto transportlīdzekli.

Sakarā ar to, ka atbildētāja nav samaksājusi prasītājai kredītu un procentus par kredīta izmantošanu aizdevuma līguma un maksājumu grafikā noteiktajā kārtībā, piemērojams aizdevuma līguma 3.1.punkts, kurš noteic, ka par katru aizdevuma līguma 2.2.1.punktā norādītās saistības izpildes kavējuma dienu atbildētāja maksā prasītājai līgumsodu 1% apmērā no savlaicīgi nesamaksātās summas.

Prasītāja 2009.gada 2.novembrī izmantojusi aizdevuma līguma 2.3.2.punktā pielīgtās tiesības vienpusēji pirms termiņa izbeigt aizdevuma līgumu un nosūtījusi atbildētājai brīdinājumu par 2008.gada 29.janvāra aizdevuma līguma izbeigšanu ar 2009.gada 12.novembri un saistību izpildi. Atbildētāja brīdinājumu saņēmusi 2009.gada 24.novembrī.

Atbildētāja savas saistības nav izpildījusi, tāpēc prasītāja, pamatojoties uz Civillikuma 1319.pantu, 1321.panta pirmo daļu, 1326., 1327.pantu, Komercķīlas likumu, kā arī ķīlas līguma noteikumiem, realizējusi transportlīdzekli un iegūto naudu novirzījusi ar transportlīdzekļa realizāciju un glabāšanu saistīto izdevumu apmaksai, atbildētājas no aizdevuma līguma izrietošā līgumsoda daļējai dzēšanai, taču minētie naudas līdzekļi nav seguši pilnībā visas atbildētājas saistības.

Prasītāja norādījusi, ka uz 2012.gada 27.februāri atbildētājas no aizdevuma līguma izrietošās maksājuma saistības sastāda EUR 10 120,91, kas pēc Latvijas Bankas noteiktā eiro un Latvijas lata piesaistes kursa (1 EUR = 0,702804 Ls) sastāda Ls 7113,02, tajā skaitā: aizdevuma pamatsumma – EUR 4750 jeb Ls 3338,32; procenti par kredīta izmantošanu (aprēķināti par periodu no 2009.gada 1.jūnija līdz 2010.gada 10.novembrim) – EUR 620,91 jeb Ls 436,38; līgumsods (aprēķināts par periodu no 2009.gada 1.jūlija līdz 2010.gada 10.novembrim) – EUR 4750 jeb Ls 3338,32.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1319., 1321., 1326., 1330., 1587., 1590., 1591., 1716., 1720., 1753., 1756., 1934., 1943., 1946.pantu un tajā lūgts piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai kopējo parādu Ls 7113,02 un samaksātos tiesas izdevumus.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 17.decembra spriedumu prasība apmierināta. Tiesa nospriedusi piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai kopējo parādu Ls 7113,02, kā arī valsts nodevu Ls 283,81 un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 3,30.

Tiesa atzinusi bankas tiesības saņemt no atbildētājas 6% gadā no nesamaksātās parāda pamatsummas par laika posmu līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai).

Par labu valstij tiesa piedzinusi no atbildētājas ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus – par tiesas paziņojumu, pavēstu piegādāšanu – Ls 8,72.

Tiesa konstatējusi, ka lietā nav strīda par faktu, ka 2008.gada 29.janvārī /pers. B/ izdevis notariāli apliecinātu galvojumu, ar kuru apņēmies atbildēt pilnā apmērā kā pats parādnieks ar visu savu īpašumu un naudas līdzekļiem par zaudējumiem, kuri var rasties saistībā ar atbildētājas līgumsaistību neizpildi saskaņā ar 2008.gada 29.janvāra aizdevuma līgumu.

Pamatojoties uz Civillikuma 1587., 1590.pantu, kā arī tiesību zinātnieka K.Torgāna atziņu, ka: „galvojuma pašā būtībā saskaņā ar Civillikuma 1692.pantu ietilpst galvinieka pienākuma ciešais sakars ar galveno parādu. Tātad galvinieka pienākums gan ir radies, taču neatsvabinot galveno parādnieku no viņa parāda. Pat ja pret galvinieku prasījumu (prasību materiāli tiesiskā nozīmē) var vērst tūliņ, viņš neaizstāj galveno parādnieku, jo nav taču aizņēmies naudu, pircis lietu, par kuru nav samaksāts" (2010.gada 9.novembris „Jurista Vārds" Nr. 459 (640), Galvojuma saistības īstenošanas civilprocesuālais aspekts), tiesa atzinusi, ka prasītājai ir tiesības prasīt

saistības izpildījumu gan no galvenā parādnieka, gan no galvinieka.

Atbilstoši Civillikuma 1701.pantam ar galvojumu /pers. B/ uzņēmies atbildēt par atbildētājas saistībām kā pats parādnieks un atteicies no tiesībām prasīt, lai kreditors ar piedziņu vispirms vēršas pie parādnieka. Minētais saskaņā ar Civillikuma 1702.panta noteikumiem dod tiesības kreditoram celt prasību pret galvinieku, negriežoties papriekš pie galvenā parādnieka.

Iesniedzot prasības pieteikumu pret galvinieku, kā arī pēc tam pret galveno parādnieci, prasītāja izmantojusi savas Civilprocesa likumā un Civillikumā noteiktās tiesības parāda piedziņai no galvinieka un neiespējamības gadījumā no galvenā parādnieka saskaņā ar savstarpēji noslēgto līgumu noteikumiem.

Tiesas ieskatā prasītājai, vēršoties ar prasības pieteikumu tiesā par parāda piedziņu no galvenās parādnieces, ir tiesības paralēli vērst piedziņu no galvinieka, negaidot brīdi, kad galvinieks apmierinās pieteikto prasījumu, jo pretējā gadījumā galvojumam kā saistību nodrošinājumam zustu jēga.

Nav pamata uzskatīt, ka parāds tiek piedzīts divkārt, jo saskaņā ar Civillikuma 1704.pantu galvinieks, kurš samaksājis parādnieka vietā, saskaņā ar likumu, bez īpašas prasījumu tiesības nodošanas, stājas kreditora vietā un var no parādnieka prasīt, lai tas atgriež viņam visu samaksāto. Tāpat saskaņā ar Civillikuma 1710.pantu galvojums izbeidzas ar katru darbību, kas dzēš galveno saistību, atsvabinot no tās parādnieku.

Ievērojot minēto, tiesa atzinusi, ka tai nav pamata apšaubīt prasītājas iesniegtos pierādījumus un prasījuma pamatotību, līdz ar ko prasība ir pierādīta.

Pamatojoties uz Civillikuma 1753., 1756., 1764., 1946.pantu, tiesa nodibinājusi, ka saskaņā ar aizdevuma līgumam pievienoto maksājuma grafiku, atbildētāja piekritusi procentu apmēram, ko apliecinājusi ar savu parakstu uz līguma un tā pielikuma. Ņemot vērā, ka atbildētāja aizdevumu nav samaksājusi, kā arī to, ka viņa līguma nosacījumiem par procentu apmēru piekritusi, tiesa atzinusi, ka atbildētājai ir pienākums maksāt procentus prasītājas norādītajā apmērā.

Pamatojoties uz Civillikuma 1716., 1717., 1720.pantu un aizdevuma līguma 3.1.punktu, ar kuru pielīgts atbildētājas pienākums maksāt līgumsodu, tiesa atzinusi, ka līgumsoda apmēru ir noteikuši paši līdzēji, atbildētāja līgumsodam ir piekritusi. Lietā nav konstatēts, kāds no Civillikuma 1656. vai 1657.pantā norādītajiem gadījumiem, kad tiesa var atsvabināt parādnieku no tam neizdevīgām nokavējuma sekām.

Par nepamatotu tiesa atzinusi atbildētājas argumentu, ka līgumsoda apmērs nav samērīgs un ir piemērojami Civillikuma 1724.^{1}noteikumi. Tiesa atzinusi, ka līgumsoda apmērs ir samērīgs attiecībā pret neatmaksāto aizdevuma summu, kā arī tas nepārsniedz neatmaksātās aizdevuma pamatsummas apmēru.

Prasītāja saskaņā ar līguma 3.1., 3.3.punktā noteikto pamatoti prasībā iekļāvusi līgumsodu par laika periodu no 2009.gada 1.jūlija līdz 2010.gada 10.novembrim Ls 3338,32 apmērā. Tiesa norādījusi, ka tai nav pamata vērtēt līgumsodu kā nesamērīgi lielu, jo atbildētāja, parakstot līgumu, piekritusi šādam līgumsoda apmēram, kā arī līgumsoda apmērs ir samērīgs attiecībā pret neatmaksāto aizdevuma summu.

Tiesa secinājusi, ka prasītājas rīcība, pieprasot līgumsodu neatmaksātās parāda summas apmērā, nav pretrunā ar Civillikuma 1.pantā deklarēto labas ticības principu, kā arī nav pretrunā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma noteikumiem. Prasību arī daļā par līgumsoda piedziņu tiesa atzinusi par apmierinātu.

Tiesa atzinusi, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu prasītājai ir tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt likumiskos sešus procentus gadā no pamatparāda summas, ņemot vērā Civillikuma 1763.panta nosacījumus, ka procentu pieaugums apstājas, sasniedzot pamatkapitāla lielumu.

Par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 17.decembra spriedumu atbildētāja iesniegusi apelācijas sūdzību, lūdzot prasību noraidīt.

Apelācija sūdzībā norādīts, ka parāda piedziņa ar diviem tiesas spriedumiem gan no galvenā parādnieka, gan galvotāja ir nepamatota un prettiesiska. Atbildētājas ieskatā abu spriedumu izpilde būs atkarīga no bankas godprātības, kas var mainīties atkarībā no tās darbinieku rotācijas vai citiem faktoriem.

Ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2011.gada 11.februāra lēmumu apmierināts prasītājas pieteikums par saistības piespiedu izpildīšanu brīdinājuma kārtībā pret galvinieku. Pēdējais to Civilprocesa likuma 406.^{10}panta pirmās daļas kārtībā apstrīdējis, tāpēc saistības piespiedu izpildīšana ir apturēta.

Prasītājai ir jāizvēlas, no kā tā vēlas parādu piedzīt – no galvenā parādnieka vai no galvotāja.

Spriedums skar arī galvinieka intereses, taču viņš lietā par trešo personu nav aicināts. Tas dod pamatu saskaņā ar Civilprocesa likuma 427.panta pirmās daļas 4.punktu atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā, jo galvinieks var samaksāt atbildētājas parādu šī tiesas sprieduma sakarā, bet var palikt parādā prasītājai saskaņā ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2011.gada 11.februāra lēmumu.

Atbildētājas ieskatā pret viņu vērstās prasības izskatīšana jāaptur līdz brīdim, kad tiks izskatīta galvinieka celtā prasība vai nebūs pierādīts, ka no galvinieka piedziņa saskaņā ar iepriekš minēto tiesas lēmumu nav iespējama.

Ja parāds tiks piedzīts no galvinieka, nebūs pamats to vēlreiz piedzīt no galvenā parādnieka. Paralēla piedziņas vēršana kā no galvinieka, tā no galvenā parādnieka nav tiesiska.

Līgumsods 1% apmērā atbildētājas ieskatā nav samērīgs, tāpēc viņa lūdz piemērot Civillikuma 1724.^{1}pantu un to samazināt.

Par atbildētājas iesniegto apelācijas sūdzību prasītāja iesniegusi rakstveida paskaidrojumus, norādot, ka šajā gadījumā par saistībām, kas izriet no aizdevuma līguma un galvojuma, tiesa ir pieņēmusi lēmumu un spriedumu, tādējādi aplams un nepamatots ir atbildētājas arguments par parāda saistību izpildi saskaņā ar diviem tiesas spriedumiem.

Galvojuma līgumā norādīts, ka prasītāja ir tiesīga vērst savu prasījumu pret atbildētāju un galvinieku kā solidāriem atbildētājiem, tādējādi Civillikuma 1670., 1672., 1673.panta izpratnē galvinieks ir uzņēmies saistības kā solidārais atbildētājs.

Saskaņā ar Civillikuma 1587. un 1943.pantu prasītājai ir tiesības vienlaicīgi prasīt parāda samaksu gan no atbildētājas, gan galvinieka. Tajā brīdī, kad parāds tiks samaksāts, prasītāja apturēs tiesas nolēmuma izpildi atbilstoši Civillikuma 1811. un 1842.pantam.

Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētājas pilnvarotais pārstāvis apelācijas sūdzību uzturēja.

Prasītājas pārstāvis tiesas sēdē nav ieradies. Ņemot vērā, ka par lietas izskatīšanas vietu un laiku prasītājai paziņots likumā noteiktā kārtībā, Civillietu tiesu kolēģija uzskata par iespējamu lietu izskatīt bez bankas pārstāvja klātbūtnes.

Motīvu daļa

Novērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, atbildētājas paskaidrojumus un lietas materiālus to kopumā, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka AS „NORVIK BANKA" prasība ir pamatota daļēji.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pamatojoties uz minēto tiesību normu, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012.gada 17.decembra sprieduma pamatojums daļā par pamatparāda piedziņu ir pareizs, tādēļ tā pievienojas šī sprieduma motivācijai attiecībā uz prasības priekšmetu un pamatu un neatkārto tajā minētos argumentus.

Attiecībā uz atbildētājas apelācijas sūdzības argumentiem Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka tie nav pamatoti.

No aizdevuma līguma izrietošo prasītājas prasījumu nodrošināšanai /pers. B/ 2008.gada 29.janvārī parakstījis notariāli apliecinātu galvojumu, saskaņā ar kuru viņš uzņēmies saistības saskaņā ar Civillikuma normām atbildēt pilnā apmērā kā pats parādnieks ar visu savu īpašumu un naudas līdzekļiem par zaudējumiem, kuri var rasties prasītājai sakarā ar atbildētājas līgumsaistību neizpildi. Saskaņā ar Civillikuma 1702.panta noteikumiem tas dod tiesības kreditoram celt prasību pret galvinieku, negriežoties papriekš pie galvenā parādnieka.

Iesniedzot pieteikumu pret galvinieku, kā arī pēc tam ceļot prasību pret galveno parādnieci, prasītāja izmantojusi savas Civilprocesa likumā un Civillikumā noteiktās tiesības parāda piedziņai no galvinieka un piedziņas neiespējamības gadījumā – no galvenā parādnieka, saskaņā ar savstarpēji noslēgto līgumu noteikumiem.

Nav pamata uzskatīt, ka parāds tiks piedzīts divkāršā apmērā, jo saskaņā ar Civillikuma 1704.pantu galvinieks, kurš samaksājis parādnieka vietā, saskaņā ar likumu, bez īpašas prasījumu tiesības nodošanas, stājas kreditora vietā un var no parādnieka prasīt, lai tas atgriež viņam visu samaksāto. Tāpat saskaņā ar Civillikuma 1710.pantu galvojums izbeidzas ar katru darbību, kas dzēš galveno saistību, atsvabinot no tās parādnieku.

Attiecībā pret galvinieku Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa taisījusi lēmumu kārtībā, kādu Civilprocesa likums nosaka saistību izpildīšanai tiesas ceļā, līdz ar ko tiesas spriedums prasībā pret atbildētāju Civilprocesa likuma 427.panta pirmās daļas 4.punkta izpratnē galviniekam nekādas tiesības nepiešķir un arī neuzliek nekādus pienākumus.

Civilprocesa likuma 214.panta 5.punkts nosaka, ka tiesa aptur tiesvedību, ja lietas izskatīšana nav iespējama, iekams nav izšķirta cita lieta, kas jāizskata civilā, krimināla vai administratīvā kārtībā.

Fakts, ka /pers.D/ Civilprocesa likuma 406.^{10}panta kārtībā apstrīdējis tiesas nolēmumu par saistību piespiedu izpildīšanu brīdinājuma kārtībā, nepadara prasības pret atbildētāju izskatīšanu par neiespējamu un pats par sevi nav pamats tiesvedības apturēšanai šajā procesā. Jautājums par to, vai piedziņa tiks vērsta pret galveno parādnieku vai galvinieku, risināms tiesas sprieduma vai lēmuma izpildes procesā atbilstoši Civilprocesa normām. Uz lietas izskatīšanas brīdi ne atbildētāja, ne galvinieks savas saistības pret banku nav izpildījuši, ne pret vienu no viņiem piedziņa nav vērsta, līdz ar to arguments par divkāršas piedziņas iespējamību nav pamatots.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5.panta sesto daļu tiesai, piemērojot tiesību normas, jāņem vērā judikatūru.

Kā redzams no lietas materiāliem, prasītāja paziņojusi par aizdevuma līguma izbeigšanu ar 2009.gada 12.novembri (lietas 21.lapa), taču līgumsodu un procentus aprēķinājusi līdz 2010.gada 10.novembrim (lietas 23.lapa).

Augstākās tiesas Senāts 2013.gada 30.janvāra spriedumā lietā Nr. SKC-644/2013 norādījis, ka gadījumā, ja tiek izmantotas pielīgtās tiesības lauzt līgumu pirms termiņa, līgumam izbeidzoties pirms termiņa, zūd arī līgumiskais pamats pielīgto procentu un līgumsoda aprēķināšanai un piedziņai atbilstoši līguma nosacījumiem, jo nav nekāda tiesiska pamata to piemērošanai pēc līguma izbeigšanās. Līgumiskie procenti un līgumsods gadījumos, kad līdzējs tiesīgi atkāpjas no līguma, ir atlīdzināmi līdz brīdim, kad līgums beidz pastāvēt.

Pamatojoties uz minēto Senāta atzinumu, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka sākot ar 2009.gada 12.novembri, ko prasītāja noteikusi par aizdevuma līguma izbeigšanas datumu, līgumisko procentu, kas saskaņā ar aizdevuma līguma 1.3.punktu ir 10% gadā no faktiski izmantojamā kredīta summas, piedziņai vairs nav tiesiska pamata. Pēc šī datuma prasītājai ir tiesības lūgt piedzīt likumiskos sešus procentus gadā, taču šīs tiesības prasītāja nav izmantojusi, savukārt par laiku līdz sprieduma izpildei prasītājai ir tiesības saņemt

procentus saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka no atbildētājas piedzenami procenti par laiku no 2009.gada 1.jūlija līdz 2009.gada 11.novembrim Ls 203,83 apmērā.

Ievērojot atbilstoši līgumam aprēķināto līgumsoda apmēru Ls 15 019,52, banka nolēmusi pieprasīt no parādnieka līgumsodu, kas nepārsniedz attiecīgā periodā nesamaksātās pamatsummas apmēru, proti, Ls 3338,32.

Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā, ņemot vērā atbildētājas mantisko stāvokli (lietas 70.lapa), ir pietiekams pamats Civillikuma 1742.^{1}panta piemērošanai un līgumsoda samazināšanai līdz Ls 1000. Banka nav norādījusi, ka tai sakarā ar atbildētājas neizpildītajām saistībām būtu nodarīti zaudējumi, tādēļ minēto līgumsoda apmēru tiesa atzīst par saprātīgu.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa lietā iesniegtos pierādījumus izvērtējusi vispusīgi un objektīvi, tiesas secinājumi attiecībā uz atbildētājas pienākumu izpildīt pielīgtās saistības ir pamatoti, lietas faktiskajiem apstākļiem atbilstoši.

Tā kā Civilprocesa likuma 5.panta sestā daļa uzliek tiesai par pienākumu piemērot judikatūru, Civillietu tiesu kolēģija groza pirmās instances spriedumu attiecībā uz līgumsoda un procentu apmēru.

Prasību apmierinot daļēji, saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu no atbildētājas par labu prasītājai piedzenami tiesas izdevumi – valsts nodeva Ls 238,55 un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi Ls 3,30.

No /pers. B/ par labu valstij piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie pasta izdevumi pirmās un apelācijas instances tiesā Ls 12 saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.pantu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 195., 430., 432.-434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda

AS „NORVIK BANKA” prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu AS „NORVIK BANKA”, reģistrācijas numurs 40003072918, pamatparādu Ls 3338,32, procentus Ls 203,83, līgumsodu Ls 1000 un tiesas izdevumus Ls 241,85, kopā Ls 4784 (četri tūkstoši septiņi simti astoņdesmit četri lati). Pārējā daļā prasību noraidīt.

Atzīt AS „NORVIK BANKA” tiesības saņemt no /pers. B/ 6% (seši procenti) gadā no nesamaksātās parāda pamatsummas par laiku no sprieduma stāšanās spēkā līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai).

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 12 (divpadsmit lati).

Sprieduma labprātīgai izpildei /pers. B/ noteikt termiņu 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā maksājumus apliecinoši dokumenti iesniedzami Rīgas apgabaltiesā.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā 30 dienu laikā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2013.gada 23.oktobrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese I.Jēkabsone

Tiesnese S.Sēbriņa

Tiesnesis G.Ungurs